

Januar 1840 § 7, Rgl. Resol. A4e Marts 1818, Regl. 8de Januar 1781 § 9, Efr. 28de Juli 1818; men med Hensyn til den nærmere Bestemmelse og Begrænsning af denne Udvikelse opstaae dog flere ikke lidet tvivlsomme Spørgsmaal. Det maa saaledes for det Første bemærkes, at forsaavidt den tidligere Kommission havde foreslaaet Sen affattet saaledes, at den danske Straffelov skulde komme til Anvendelse paa Forbrydelser, begaaede ombord paa danske Fartøier, uden Hensyn til hvor Skibet opholder sig, vilde en saadan Regel uden Tvivl komme i Strid med den i Folkeretten almindelig reciperede Grundsætning, at en Stat har Jurisdiction med Hensyn til enhver Forbrydelse, begaaet i dens Havne eller paa dens Soterritorium. Fra denne Regel gjøres der kun Undtagelse i ganske enkelte Lande, navnlig i Frankrig — og tildeels, efter Praxis, i Danmark. — men isøvrigt er den, som anført, almindelig antaget i den folkeretlige Særet, navnlig af de største Stater, og det gaaer derfor formeentlig ikke an at ignorere den. Som Følge heraf foreslaaes i Udkastets § 3, at Kongerigets Strafferet kun skal komme til Anvendelse paa Forbrydelser begaaede ombord i kongerigste Fartøier, forsaavidt disse ikke befinde sig paa et under en anden Straffelovgivning hørende Soterritorium. Nogen Fare for, at en Forbrydelse af en kongerigst Undersaat ombord i et her hjemmehørende Skib derefter skulde hengaae ustraffet, paa Grund af, at vedkommende fremmede Stat, paa hvis Soterritorium Skibet befandt sig, undlader at forfølge den, enten fordi den fremmede Stat overhovedet, som den franske, ikke i saadanne Tilfælde gjør sin Strafferet gjældende, eller fordi Forbrydelsen ikke er kommen til dens Kundskab, eller af hvilken som helst anden Grund, turde der neppe være Anledning til at befrygte, eftersom den danske Straffemagt ialtsald vilde kunne recurrere til den almindelige Regel i Udkastets § 6 om, at Justitsministeriet kan lade en her hjemmehørende Undersaat tiltale for en i fremmed Stat begaaet Forbrydelse. — Det har dernæst været Gjenstand for megen Overveelse, om ikke Straffelovens Herredømme med Hensyn til Forbrydelser begaaede ombord paa kongerigste Skibe

burde indskrænkes til Forbrydelser begaaede af Skibsmandskabet eller andre til Skibet hørende Personer, derunder Passagerer indbefattede. Man er imidlertid kommen til det Resultat, at der, naar som ovenanført Strafferetsterritoriet ikke udstrækkes over Skibe, der befinde sig paa fremmed Soterritorium, ikke er Tvivl til saaledes at indskrænke Straffelovens Omraade med Hensyn til Personernes særegne Stilling. Under den anførte Forudsætning vil der ikke kunne være Tale om noget Overgreb paa andre Staters Strafferetsterritorium, og der synes overhovedet kun at kunne reises nogen Tvivl, forsaavidt Kongerigets Straffelov gjøres anvendelig ogsaa imod en fremmed Stats Undersaat, der under et aldeles forbigaaende Ophold paa et kongerigst Skib udenfor fremmed Soterritorium begaaer en Forbrydelse sammeflods. Der kan dog neppe fra nogen folkeretlig Praxis hentes nogen begrundet Indvending herimod, og der synes derfor heller ikke at være tilstrækkelig Grund til at gjøre en i den omhandlede Retning gaaende Indskrænkning i den i Udkastets § 3 opstillede Regel, hvorved Hovedhensigten med denne §, nemlig at værne om Retsikkerheden paa danske Fartøier udenfor fremmed Soterritorium, muligt vilde kunne lide Afbræk. — Det er endelig vel i Kommissionen bleven erindret, at Sen efter den samme givne Affattelse ikke under Kongerigets Jurisdiction indbefatter det Tilfælde, at Personer, der i en eller anden Egenkab seile med et her hjemmehørende Skib, gaae iland paa et ubeboet, ikke under nogen Stats Territorium hørende, Sted og der forøve en Forbrydelse, t. Ex. ved at indlade sig i Duel med hinanden. Dette Tilfælde er imidlertid saa singulært, at det ikke er fundet nødvendigt at optage nogen udtrykkelig Bestemmelse derom i Sen, idet man vel tør forudsætte, at Domstolene, hvis et saadant Tilfælde skulde indtræffe, ville ansee en analogisk Anvendelse af Sens Regel for fuldt berettiget.

Naar der dernæst i Almindelighed spørges om, hvorvidt Kongerigets Strafferet bør udstrækkes over Forbrydelser, der begaaes udenfor Statens Grændser, maa det formeentlig fastholdes, at der efter Sagens Natur ikke kan tillægges Staten nogen Strafferet over Per-